

Hi!

My name is Daniel Nordström and you are about to read my story One Day, or rather, "En Dag". Initially I had hoped to be able to translate the story into English, but I haven't had the time to do that yet, so you have received the Swedish original version of it instead.

The word count is: 4307 words (without this introduction) and I decided to submit this story in the Urban category. Without further ado, here is my story of the future. Enjoy!

En Dag

Det hade varit en sådan där natt där du inte riktigt vet om du har sovit. Max vaknade och kände hur ryggen var täckt av svett. Fläkten i taket gav knappt någon lindring utan fungerade mer som en hårtork. Värmen i rummet började gå honom på nerverna. I 12 nätter hade värmen hemsökt hans sömn och det började kännas i huvudet. Sömnbristen gjorde honom seg och av vad han hade hört på nyheterna, så var han inte ensam om det. Han ändrade ställning och lade sig på magen i ett försök att svalka ryggen. Morgondrönarnas surrande hördes utanför de öppna fönstren och solens strålar sipprade in genom persiennerna. En kall dusch hade varit att önska men han hade donerat sin veckas duschranson till sin moster och morbror. Grödorna på deras åkrar behövde vattnet mer än vad hans svettiga kropp gjorde. Det var ingen stor ranson att ge men de var tacksamma för allt de kunde få. När grannen ovanför återigen startade sin dusch, skrattade han till och körde frustrerat huvudet i kudden. Han blundade och försökte få bilden av svalt, rinnande vatten ur huvudet. Det fungerade inte. Någon dusch skulle det inte bli men han sträckte på sig, kliade sig i ögonen, steg ur sängen och satte han kurs mot badrummet. Klinkergolvet i hallen var något svalare än golvet i resten av lägenheten och fötterna nästan dansade fram och njöt av varje steg.

Han gäspade igen när han kom ut ur badrummet. Efter att ha gett sina växter lite vatten, tog han ett äpple, hällde upp ett glas vatten till sig själv och gick ut på balkongen. Det var 26°C ute och då hade klockan bara precis passerat sju. Enligt prognoserna skulle värmen hålla i sig minst en vecka till och kulmen väntades komma de närmaste dagarna. Idag förväntades termometern passera 35° C och i morgon var 40°C inget som gick att utesluta. Han lutade sig ut genom fönstret och njöt av utsikten och den relativt svala morgonbrisen. Lägenheten låg på åttonde våningen och från sin plats kunde han se både lyftkranarna i Malmö och segelbåtarna i Lommabukten. På innergården mellan höghusen såg han Tor stå och ta hand om grönsaksodlingarna. Systematiskt rörde han sig mellan rabatterna och Max stod å iakttog honom i hans arbete.

Sippande på sitt vatten stirrade han drömskt ut mot havet i fjärran. Hjärnan försökte vakna till liv och tankarna svävade iväg till en tid där livet sett helt annorlunda ut. I lite mer än ett år hade han fått stå på den balkongen och se årstiderna förändra sceneriet. Löven hade ändrat färg, försvunnit och sedan återvänt, allt i enlighet med jordens färd genom rymden. Max förundrades över att han aldrig hade lagt märke till det förut. När den virtuella världen med dess fantasier och gränslösa atmosfär hade snärjt honom i den tidiga tonåren hade han varit fast. Många med honom hade trasslat in sig i dopaminets kedjor och dragits in en värld där antalet önskningar som kunde uppfyllas, var näst intill obegränsade. När alla möjliga vägar till njutning utforskats både en och två gånger och inte längre gav någon stimulans, sökte sig flera in på stigar som bara ledde till smärta och lidande, allt för att få någon form av reaktion. Hans kropp och likaså relationer med vänner och familj, hade fått utså mycket och många band hade brustit under påfrestningarna.

Räddningen hade kommit från hans morbror som guidat honom tillbaka till ljusare stigar och bokstavligt talat rotat honom i verkligheten. Max mindes fortfarande den starka känsla av nyfikenhet han hade känt när

han, efter en särskilt tuff period hade tvingats tillbringa lite tid på sin morbrors gård och en dag, hade fått flera frön att plantera. Ovissheten att inte veta vad dessa frön skulle bli hade varit en välkommen förändring mot den virtuella världens förmåga att förutbestämt, förverkliga alla önskningar utan förbehåll. Här fanns det en osäkerhet, en ovisshet som träffade Max vid rätt tidpunkt och visade honom nya utforskade stigar som han hade fortsatt att utforska sedan dess. Odlingar, växter och grönsaker hade blivit hans räddning och en väg tillbaka till verkligheten. Det var morbrorden som hade fixat lägenheten han nu bodde i. Idag hade han sitt lilla växthus i köket och var en stamgäst på många av de stadsodlingar som fanns i området.

Han svepte det sista vattnet i sitt glas och gick in för att klä på sig. Han tog på sig ett par shorts, trädde en tunn poncho över huvudet och lät den hänga över axlarna, knöt ett skärp om midjan, hämtade sina solglasögon och hatten som skrivits ut tidigare i veckan och gick sedan ut ur lägenheten.

Solen värmdes ordentligt när han kom ut på gården. Han gick fram till cykelstället och låste upp sin slitna cykel. Tor tittade upp ur trädgårdslandet, fick syn på Max och vinkade till honom. Max log tillbaka, vinkade, hoppade upp på sadeln och gav sig iväg.

Cykeln rullade lätt och Max fick snabbt upp farten. I bruntorra trädgårdar såg han att förberedelserna inför kvällens festligheter redan hade börjat. Solen värmdes på ryggen. En insekt träffade honom i pannan och fastande i svetten som börjat tränga fram i värmen. Han torkade bort den och såg fram emot att komma in i växthuset där han jobbade. Det var betydligt svalare där. Han körde under motorvägen som ledde in i Malmö, svängde höger vid golfbanan och kom in i ett bostadsområde. Max hade cyklat där flera gånger och manövrerade sig med enkelhet fram på cykelbanorna men var nära att krocka med några, som av packningen att döma, var på väg till stranden. Vid caféet Den Gyllene Fjädern stannade han och klev av cykeln. Han älskade stället och parkerade cykeln med ett litet leende. Mira som ägde caféet var en gammal skolkamrat med hans morbror och hon och hennes man Toni, hade kommit att bli två klippor som Max alltid kunde luta sig mot om han kände att han var på väg att tappa fotfästet. Då caféet låg på vägen till Max jobb, passade han på att ibland stanna till där, dels för en trevlig pratstund men också, för att se så att allt stod rätt till med caféets egen örträdgård. Att det nu dessutom blev en värdefull paus i värmen var bara en välkommen bonus.

Inne på caféet var det svalt och skönt och lugn musik blandades med sorlet från morgonens frukostgäster. Hans ögon fastnade på den gamla klockan på väggen och han konstaterade att det idag fick bli en snabbvisit.

”Hej Mira”, sa han när han såg henne komma in från örträdgården bärandes på vad han gissade var morgonens skörd. Mira såg sig omkring med en blick som vittnade om att hon hade mycket att göra och helst inte ville bli störd. När hon fick se Max andades hon ut, axlarna sjönk något och ett leende fyllde hela hennes ansikte. Hon satte ner lådan på bänken och gick fram och omfamnade honom.

”Hej Max, sa hon efter att ha tagit ett djupt andetag. ”Tack att du kom och fick mig att stanna upp ett ögonblick. Det är så mycket här idag med alla beställningar inför ikväll så jag hinner inte prata så länge men en liten stund tror jag att jag kan undvara.”

”Det är helt ok”, sa Max och höll upp händerna. ”Jag har själv lite ont om tid idag så jag hinner nog bara med att ta något att dricka, sen ska jag cykla vidare”.

”Självklart, vad vill du ha idag, frågade Mira och gick bakom disken.

”Iste, tack”, svarade Max.

”Är allt bra med dig?” frågade hon samtidigt som hon böjde sig ner bakom disken.

”Allt är bara fint, svarade Max. ”Lite svårt att sova men det har väl vi alla.” Mira kom upp bakom disken och skakade på huvudet

”Tala inte om det!”

Max kunde se att Mira granskade honom när han betalade. Det var en välbekant blick som gjort att Max aldrig riktigt kunde dölja sina känslor för henne. Hon hade blivit som en mamma som alltid kunde se hur han mädde och ibland visste det bättre än vad han själv gjorde.

”Du kommer ikväll va?” frågade hon i ett sista försök att konstatera att han mädde bra.

”Absolut”, svarade Max. ”Jag drar mig till parken direkt efter jobbet. Jag tar med mig lite grönsaker som vi kan ha till mackorna.”

”Gör det, för mina här utanför har det tungt”, sa Mira och pekade med tummen mot dörren.

”Hur tungt,” svarade Max med en frågande röst för att se om det fanns något han kunde göra.

”Bry dig inte om det,” svarade Mira och viftade med handen. ”Det är ingen katastrof men om du har tid att komma förbi imorgon med dina mätinstrument och titta lite närmare på dem och se om det är något mer vi kan göra vore det jättebra. Om du inte har andra planer på din lediga dag förstås?”

”Jag kan komma redan i eftermiddag” svarade Max

”Nej det behövs inte. Så illa är det inte. Kom du förbi imorgon så blir det jättebra.”

”Ok, då gör jag det,” svarade Max, tog sitt iste från disken och gick mot dörren. ”Ha en bra dag så syns vi ikväll.”

”Det gör vi”, sa Mira och vinkade åt honom innan hon åter satte fart med alla förberedelser.

Värmen gjorde sig återigen påtaglig när han kom ut i solen. Han tog en klunk och njöt av den svala vätskan när den rann genom kroppen. Han låste upp cykeln och satte kurs söderut. Förväntningarna inför kvällen fyllde hans sinne och att inte behöva vara ensam på Människlighetens Kväll gjorde honom lycklig. Ursprungsplanen hade varit att han skulle firat med sin morbror på hans gård men då han inte var helt återställd efter en kraftig förkylning, hade Mira och Toni erbjudit sig att han kunde vara med på deras firande. De skulle i enlighet med traditionen fira med nära och kära och nybakt bröd.

Människlighetens Dag hade instiftats som en internationell helgdag efter att FN hade proklamerat att den extrema fattigdomen utrotats. Det var en dag för reflektion och inspiration och där fokus handlade om nära och kära och mat. Brödet, en symbol för människlighetens alla kulturer genom historien, hade utan protester och klagomål blivit högtidsfödan som förtärdes under Människlighetens Dag. Hur det bakades och med vilka varianter och smaker varierade beroende på var i världen du firade.

Efter en stunds cyklande svängde han genom den öppna grinden, upp på grusgången mot byggnaden som kallades växthuset. Det fanns inga fönster, men var inget som påverkade de hydroponiska odlingarna inuti. Den gamla industrilokalen hade rustats upp i omgångar och skiljde sig markant från sin tidigare version. I fikarummet hängde bilder från en annan tid och Max hade aldrig förstått hur människor kunnat arbeta i den gråa byggnaden omgiven av en vallgrav av asfalt. Idag var det rabatter och träd som skuggade byggnaden och försåg omgivningen med en välkomnande oas i värmen. Regelbundna gäster var framförallt konstruktionsarbetare som under värmeböljan inte fick jobba under dygnets varmaste timmar. Då det var många som arbetade med byggnationen av det nya stora sjukhuset i regionen var det flera av dem som ofta tog sig till parken för en siesta i skuggan.

Dagen flöt på utan incidenter. Max och hans kollegor arbetade sida vid sida med teknologin som försåg dem med ovärderlig information. Alla variabler kontrollerades med extrem noggrannhet för att balansera

produktivitet, vattentillgång och kvalitet. Simuleringar på grödorna med effektivare fotosyntes genomfördes i samråd med forskare på universiteten och flera nyutvecklade sädeslag odlades redan runt om i världen. Alla skördade grönsaker från växthuset paketerades för att levereras ut till restauranger och affärer på olika platser i regionen. Denna byggnad var bara en av många i landet och för varje år blev de bara fler och fler. Mat och livsmedel hade efter värmeböljorna i början av 2020 talet blivit en central spelare i mänsklighetens utveckling. När matpriserna skjutit i höjden var det många som hade börjat intressera sig för vad de själva kunde odla vilket hade resulterat i att trädgårdar förvandlats till trädgårdsland, stadsodlingar hade växt fram för alla att ta del av och banderollen ”if you eat, you are in”, hade fört samman människor med likasinnade intressen. Sloganen hade sina rötter i en liten by i forna Storbritannien i början av milleniet och hade blivit en naturlig grund för alla som ville lära sig mer om alltifrån individanpassad växtförädling till traditionella grönsaksodlingar.

Max avslutade sina uppgifter för dagen, önskade sina vänner och kollegor en trevlig kväll, tog med lådan han hade förberett och gick ut till cykeln. Himlen började bli mer orange än blå och några insekter sjöng från rabatterna. Han spände fast lådan och begav sig mot parken där kvällens festligheter skulle äga rum. Han cyklade förbi finklädde människor som skrattade och pratade om vad som hade hänt under dagen och vad som skulle ske under kvällen. Det välbekanta ljudet av en champagnekork puffade till bakom en syrenhäck och följdes av applåder, tjo och stim. Kvällen var ung, levande och varm. Svalorna skrek i skyn och några fiskmåsar gick lugnt åt sidan när Max kom cyklande förbi. Han navigerade sig fram på cykelbanorna och närmade sig parken där han skulle tillbringa kvällen. Han körde igenom en allé och sorlet från firandet steg för varje tramptag.

Trots att det var relativt tidigt var det flera sällskap som redan slagit sig ner på den torra gräsmattan. Picknicfilar i regnbågens alla färger bildade färggranna oaser på den ökenliknande bakgrunden. Människor i alla åldrar syntes packa upp picknickkorgar, skära upp bröd, sparka boll eller starta upp hologram för att utöka firandet till andra delar av världen. Han såg sig omkring men kunde inte få syn på Mira eller någon han kände igen. Han satte kurs mot Den Gyllene Fjädern och började gå längs gräskanten med cykeln vid sin sida. Restaurangerna på andra sidan parken verkade fortfarande ha det lugnt men han visste att om du inte hade bokat bord, skulle det mycket till om du ville äta där ikväll.

Han fortsatte framåt och såg tillslut Mira där hon satt och pratade, omgiven av flera familjära och obekanta ansikten. De hade valt en plats i hörnet av parken i närheten av caféet. Hennes make Toni stod och diskuterade intensivt med en kollega som Max hade träffat ett par gånger. När han kom närmare vinkade Toni till honom med en sked i handen och blickar från andra i deras sällskap riktades mot honom. Det var flera nya ansikten men många bekanta. Miras och Tonis barn satt och spelade kort och hade en liten publik. Jamila och hennes fru pratade lågt om något sinsemellan och några andra satt och konverserade. Av vad Max kunde höra var det värmen som för tillfället var diskussionsämnet.

Han ställde cykeln vid gräskanten, lastade av sin låda och gick mot dem.

”Hej Max”; sa Toni, vilket följdes av flera hej från de andra i sällskapet.

”Hej Toni, hej allihopa”, svarade Max och gav dem alla ett snabbt ögonkast. Han kände sig inte bekväm att bli utstirrad på det sättet så han rörde sig snabbt mot Mira som satt i mitten och fortfarande var inne i sin diskussion. Han, tog av sig skorna, satte ner sin låda jämte all annan mat och slog sig ner jämte Mira.

”...jag vet det är en katastrof”, sa Mira innan hon vände sig mot Max. ”Heeej!”, sa hon med ett stort leende och la armen om Max.

”Hej,” sa han, och satte sig till rätta på filten. ”Vad är det som är en katastrof?”

”Haha, tågen”, svarade Mira och skadade på huvudet. ”Detta är Alicia”, sa Mira och med sin öppna hand, introducerade hon den unga kvinnan som satt mitt emot. ”Hon bor här i Malmö och är dotter till en av mina bästa vänner som också skulle vara här men, det är något tekniskt fel på tåget så hon sitter fast utanför Jönköping. Jag sa till henne, höghastighetstågen klarar inte av den här värmen men som alltid så valde hon att inte lyssna på mig. Så vi satt här och diskuterade tåg innan du kom.” sa Mira och tittade från Max till Alicia och tillbaka igen. ”Ja och detta är Max”, fortsatte Mira och presenterade honom för Alicia. ”Hans morbror och jag är gamla skolkamrater och har varit goda vänner sedan dess. Ja, och under det senaste året har du verkligen blivit som en i vår familj”, sa hon med armen runt hans axlar. ”Men nu byter vi ämne, hur har din dag varit” sa hon till Max.

Max ryckte på axlarna och skulle just svara när Toni ropade på honom.

”Max, sa han och gick med ivriga steg mot honom. Han höll en syltburk i handen och slog sig ner jämte honom. Hans kollega följde efter och satte sig på huk mellan Mira och Alicia, också med en syltburk i handen. ”Smaka på det här, sa Toni och räckte fram en sked med en ljusgul sylt på.

”Vad håller ni på med?”, frågade Mira ”Max skulle just berätta om sin dag.

Toni tittade på henne och tittade på Max. ”Allt bra, frågade han, ivrigt, höjde på ögonbrynen och nickade lätt mot honom.

”Ehh, ja.”, svarade Max.

”Perfekt, inget att rapportera,” sa han. ”Nu, smaka här. Jag kokade denna i helgen.”

”Varför ska jag smaka på den nu?”, frågade Max och tittade på honom och sedan på hans kollega.

”Känner du någon speciell smak”, sa Toni och tryckte nästan in skeden i Max mun. Max tog skeden och smakade.

”Fläder”, sa han och stirrade frågande på Toni.

”Inget annat!”, kontrade Toni snabbt, innan Max hade hunnit svälja.

”Nä tyvärr”, sa Max.

”Perfekt!” sa Toni och började resa på sig. ”Jag visste att jag kunde lita på dig.”

”Ska det smaka något mer?”, frågade Max, men Toni viftade bara med handen och hade redan hunnit avbryta ett annat samtal.

”Det säger han inte”, svarade hans kollega och reste sig även han. ”Jag känner insektssmaken men han påstår att det inte är några i.”

”Insekter!”, svarade Mira förvånad. ”Det såg jag inga i köket i helgen.”

”Ja, jag kände då ingen insektssmak”, sa Max lite retsamt med medvetet högre röst så att Toni verkligen skulle höra det.

De skrattade och såg på när Toni gång på gång försökte övertala vännerna att prova hans sylt. För en sekund var Max övertygad om att han skulle gå över till några av de andra sällskapen.

Maten plockades fram och alla tog för sig av sina favoriter för att göra den ultimata mackan. Fler och fler människor anlände till parken och restaurangerna fick alltmer att göra. Ytterligare en champagnekork

puffade till uppe på en balkong. Svalornas flyguppvisning fick alltför lite uppmärksamhet då de flesta var för upptagna med att skratta, prata och äta. Konversationerna lämnade dagens alla upplevelser och övergick åt att diskutera recept, nyheter, minnen och drömmar. Max satt och pratade med Alicia och fick reda på att hon jobbade med vinframställning på en vingård utanför Lund.

Plötsligt hördes ett genomträngande glädjetjut. Parken tystnade och alla vände blickarna mot det ljudet hade kommit. En kvinna vid ett sällskap i mitten av parken stod upp och skrattade, och pekade mot himlen. Hon måste ha berättat vad det gällde för flera andra runt henne reste och började hoppa, kramas och tjuta. Alla tittade på dem men innan nyfikenheten hade lagt sig och samtalen återupptagits, lämnade en man ringen av hurrande människor och vände sig mot alla som stirrade. Han skrek med hög och kraftfull stämma.

”Mina damer och herrar, om ni inte redan har hört det, idag har den första människan fötts på Mars.”

En sekunds tystnad följde där nyheten fick sjunka in, därefter fylldes parken av applåder. Max stirrade upp mot skyn medan några runt omkring honom ivrigt försökte få mer information om nyheten. Några avlägsna stjärnor hade tänts på kvällshimlen och där och då kände sig Max väldigt liten i en värld, som för ett ögonblick, var betydligt större än alla digitala världar han någonsin utforskat.

Det blev svart på skärmen så jag tog av mig vad jag endast kan beskriva som ett avancerat VR-Headset och blinkade till i solljuset. Jag tittade på den äldre herren som satt bredvid mig. Han bara log.

”Hur var det”, frågade han?

Jag tittade ner och försökte hitta de rätta orden men hjärnan hade hängt sig. Så många intryck. Hur lång tid hade passerat sedan jag satt på mig glasögonen. Jag reste på mig och tittade ut genom balkongfönstret. Jag stod på samma balkong som min besökare en dag kom att blicka ut från. Jag blandade mina nya minnesbilder av framtiden med utsikten framför mig och jag förväntade mig nästan att höra drönarna flyga förbi. Jag letade efter grönsaksodlingarna på innergården, konstaterade att ljudet från motorvägen var högre och kom på mig själv att leta efter hus och träd som inte skulle växa fram förrän om flera år. Det var som om någon försett dig med två snarlika bilder och gett dig i uppgift att ”finna fem fel”.

”Mycket att ta in?”, frågade min gäst där han satt, med benen i kors och med ett leende som bara väntar på att du ska inse det som han redan vet. Jag drogs tillbaka till nuet och vände mig om med VR-glasögonen i handen.

”För... För mycket att ta in”, svarade jag med en drömsk blick och stirrade på det runda bordet där solen speglade sig i brickan med tekopparna som stod kvar från vårt tidigare samtal.

”Jag erbjöd mig att förklara men du sa att du ville se det”, sa Max och lade armarna bakom huvudet.

När jag för tre veckor sedan hade vunnit tävlingen och fått reda på att jag skulle få ett besök från framtiden hade jag hoppats få svar på några frågor. Jag hade inte väntat mig att få återuppleva en dag. Detta väckte fler frågor än vad det besvarade.

”Hur...”, jag tittade på glasögonen som om de skulle hjälpa mig att avsluta meningen. ”När...”, jag slog ut med handen mot utsikten i ett försök att hitta något jag kunde peka på som skulle förklara vad jag tänkte. ”Mars...”, sa jag och stirrade på min gäst med förvåning, förvirring och frustration.

”Jag förstår om du har många frågor”, sa Max och ställde sig upp, lade armen på min axel och tog sedan glasögonen från mig. ”Om du undrar hur de här fungerar så är det tyvärr inget jag kan avslöja. Teknikens

utveckling”, sa han, ryckte på axlarna och lade ner glasögonen i väskan han hade plockat upp dem ur, för vad som kändes som en evighet sedan. ”Tyvärr kan jag nog inte svara på några av alla andra frågor som jag gissar har poppat upp i hjärnan på dig. Inte för att jag inte vill, utan för att jag inte kan. Jag vet inte hur, när, var eller varför saker hände som det gjorde.” Han kom och ställde sig jämte mig och tittade ut över balkongen. Han fortsatte:

”Jag undrar också hur vi tog oss till Mars. Jag undrar också hur vi utrotade den extrema fattigdomen. Det fanns så mycket som talade emot det men på något sätt så tippade vågen över åt ett håll istället för det andra.” Han vände sig om och lutade ryggen mot balkongräcket. ”Livet händer”, sa han och slog ut med armarna. ”Å en viss händelse kan få konsekvenser ett halvt sekel senare utan att någon vet om det.” Han tittade på mig. Jag bara stirrade, lika mycket på honom som genom honom i ett försök att greppa allt. Jag kände plötsligt hur en enorm trötthet sköljde över mig. Det kändes som om min hjärna inte hade sovit på flera dagar. När jag stod där försjunken i tankar såg jag Max plocka upp en apparat ur fickan och tittade på den, tryckte på några knappar och lade tillbaka den.

”Är du ok?”, frågade han långsamt. Jag kunde bara nicka. Innan mötet med Max hade jag känt mig nyfiken och ivrig att få reda på hur framtiden såg ut och hur världen hade förändrats. Jag mindes inte längre vad jag hade förväntat mig. Allting jag hade sett av vad en del av framtiden hade att erbjuda, var helt annorlunda men ändå bekant. Hjärnan försökte bringa ordning mellan alla intryck men jag insåg att det skulle ta månader att bearbeta allt jag sett och hört.

”Det är dags för mig avlägsna mig,” sa Max och slog ihop händerna. Mina tankar förflyttades från Mars tillbaka till balkongen och min besökare från framtiden. ”Jag gillade verkligen vår pratstund innan jag skickade ut dig på din lilla resa,” fortsatte Max. ”Hoppas att du inte känner dig besviken?”

”Jag vet ännu inte vad jag känner men besviken är jag inte” sa jag och skrattade lätt.

”Bra!” sa Max och sträckte sig fram mot bordet. ”Jag tar de sista av de här kakorna, de var väldigt goda. Undrar varför de slutade tillverkas”, sa han och tog en tugga. Vi gick mot hallen.

”Föddes verkligen det första barnet på Mars på mänsklighetens dag?”, frågade jag med en blick som avslöjade en hint av skepticism. ”Det känns liksom för bra för att vara sant, nästan som om någon hade regisserat det för detta ändamålet.”

Max tog sin rock, sin hatt och sin käpp lade ner en kaka i fickan.

”Spelar det någon roll?”, frågade han efter noga ha övervägt hur han skulle besvara min fråga. Jag tänkte efter och insåg att det inte spelade någon roll. Jag hade fått se en del av mänsklighetens spektrum och av vad jag hade fått se hade en del av min oro försvunnit. Jag skakade på huvudet till svar på hans fråga och log. Max log tillbaka och sa; ”Vad du än gör, oroa dig inte och kom ihåg det gamla talesättet. Att i slutet, så kommer allt bli bra – är det inte bra, ja då är det inte slut än.” Han blinkade mot mig, slog med käppen mot hatten i en avskedsgest, gick ut och stängde sedan dörren bakom sig.